

РЕШЕНИЕ

№ 31180

гр. София, 05.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав, в
публично заседание на 14.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **3820** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.
Образувано е по жалба на А. А. Х., ЕГН: [ЕГН], с адрес в [населено място], срещу Заповед № 26-4332-000953/27.02.2026г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с която е наложена принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

В жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразна, като се излагат доводи за противоречие с материалния закон и съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Конкретно се сочи, че няма доказателства да е изпратено до собственика уведомление от Гаранционния фонд или от МВР за липсата на застраховка и за дерегистрацията на автомобила, което според жалбоподателя изключва вината за извършеното нарушение. Моли се съдът да отмени оспорената Заповед № 26-4332-000953/27.02.2026г.

В проведеното по делото съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява, с писмена молба по делото от процесуалния представител адв. С. Д. поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена, претендира разноски, представя списък.

Ответникът – П. П., полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ СДВР се представлява по делото от гл. юрисконсулт В. П., който оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлена. Представя

писмени бележки, претендира юрисконсултско възнаграждение, прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

Със Заповед № 26-4332-000953/27.02.2026г., издадена от П. Х. П., на длъжност полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ - СДВР, е наложена на А. А. Х. принудителна административна мярка по чл.171, т.1,б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца. От мотивите на заповедта е видно, че мярката се налага заради това, че А. А. Х. управлявала на 26.02.2026г. около 22:54 часа в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]лек автомобил М. Ц 300 с рег. номер С., регистриран на И. Б. М., ЕГН: [ЕГН] след като автомобилът е бил със служебно прекратена регистрация от 25.11.2025г. по чл. 143, ал.10 от ЗДвП. Заповедта е издадена във връзка със съставен на А. А. Х. Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ сер. GA № 5008516 от 26.02.2026г. за извършено нарушение на чл.140, ал.1, предл.1, от ЗДвП – за това, че управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред от ЗДвП.

На 27.02.2026г. за лек автомобил М. Ц 300 с рег. номер С. е сключена застраховка „Гражданска отговорност“ с валидност от 27.02.2026г. до 26.02.2027г. включително и на същата дата 27.02.2026г. в 09,52 часа регистрацията на автомобила е служебно възстановена.

При така установеното от фактическа страна съдът формира следните изводи:

Жалбата е допустима, тъй като е подадена в срок, от лице, което е адресат на оспорения акт и притежава личен и пряк правен интерес да иска отмяната му.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Предвид представената по делото Заповед № 513з-12086/14.10.2025г. на директора на СДВР, издадена във връзка със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи, също приложена с административната преписка, Заповед № 513з-9688/13.09.2024г. на директора на СДВР съдът приема, че процесната заповед е издадена от компетентен орган.

Спазени са административнопроизводствените правила и изискванията за форма на акта, като са посочени фактическите и правни основания за прилагане на мярката.

Видно чл.171, т.1, б. „з“, подб.„гг“ от ЗДвП, принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, се прилага за нарушения по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. В случая мярката е наложена за констатирано нарушение по чл.175, ал.3 от ЗДвП – управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред.

Съгласно изложените в заповедта мотиви и посоченото в нея правно основание, същата е

издадена за това, че на 26.02.2026г. жалбоподателят е управлявал МПС, което е с прекратена регистрация. Това обстоятелство – че автомобилът е бил със служебно прекратена към времето на проверката регистрация не е спорно по делото и се установява от АУАН и от приложената справка за регистрациите на автомобила. Видно от същата справка, както и от представената по делото полица, на датата на издаване на процесната заповед /27.02.2026г./ е била сключена за лек автомобил М. Ц 300 с рег. номер С. застраховка „Гражданска отговорност“ с валидност от 27.02.2026г. до 26.02.2027г. Въз основа на нея още същият ден е била служебно възстановена регистрацията на автомобила съгласно чл.143,ал.10 от ЗДвП. Посочената разпоредба предвижда, че служебно прекратена регистрация на пътно превозно средство се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите. Тоест, към датата на издаване на оспорената заповед автомобилът вече е бил надлежно регистриран. Това обстоятелство обуславя противоречието на ЗППАМ с разпоредбата на чл.22 от ЗАНН, според която принудителните административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях. При наличието на сключена застраховка и възстановена регистрация на автомобила издаването на заповедта не би могло да бъде легитимно обосновано с посочените в чл.22 от ЗАНН цели, доколкото вече е било обезпечено движението по пътищата на процесното МПС с валидна застраховка „Гражданска отговорност“. С оглед на това заповедта се явява материално незаконосъобразна и несъответна на целта на закона.

Следва да се отбележи също, че видно от разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, „гг“от ЗДвП, принудителната административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство се прилага на водач, който, извън случаите по букви "а" – "ж", при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

В хипотезата на чл.171,т.1,б. „е“ от ЗДвП, на водач, който управлява моторно превозно средство без застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, се налага принудителна административна мярка лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до предоставяне на информация за сключена валидна застраховка, но за не повече от 6 месеца.

Анализът на двете разпоредби показва, че е налице припокриване на основанията за налагане на мярката в двете хипотези, доколкото липсата на задължителната застраховка "Гражданска отговорност" води до служебно прекратяване на регистрацията на МПС по чл.143, ал.10 от ЗДвП, което от своя страна е предпоставка за извършване на нарушение по чл.175, ал.3 ЗДвП. Следователно възниква въпросът коя е приложимата разпоредба в случаите, когато водачът управлява МПС без сключена застраховка „Гражданска отговорност“, а едновременно с това превозното средство е с прекратена регистрация съгласно чл.143, ал.10 от ЗДвП поради липса на такава застраховка.

На първо място, видно от текста на разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "з", подб. "гг" от ЗДвП, същата е субсидиарно приложима – когато не са налице случаите по букви "а" – "ж". Това означава, че при управление на МПС без застраховка „Гражданска отговорност“ следва да се наложи мярка по

чл.171, т.1,б. „е“ от ЗДвП, а тази по чл. 171, т. 1, б. "з", подб. "гг"от ЗДвП - да се приложи във всички останали случаи на липсваща или прекратена регистрация на превозното средство. Необходимо е да се отбележи, че въпросът коя е приложимата разпоредба има конкретно практическо измерение, тъй като макар и в двата случая да се прилага една и съща по съдържание принудителна административна мярка /временно отнемане на СУМПС/, има разлика по отношение на срока – по б. „е“ мярката се прилага до предоставяне на информация за сключена валидна застраховка, а по б. „з“, подб. „гг“ - до решаване на въпроса за отговорността на лицето. Доколкото по б. „е“ продължителността на ПАМ се обуславя от волята на лицето, което може да избере дали и кога да сключи и да представи информация за сключена застраховка, в резултат на което да се преустанови действието на мярката, в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. "з", подб. "гг"от ЗДвП срокът на мярката е поставен в изключителна зависимост от административнонаказателното производство и неговия резултат, т.е. от произнасянето на административнонаказващия орган. От такава гледна точка хипотезата на чл.171,т.1,б. е“ ЗДвП е по-благоприятна от тази по чл. 171, т. 1, б. "з", подб. "гг"от ЗДвП, тъй като от волята и действията на лицето зависи каква ще бъде реалната продължителност на мярката.

При това положение, дори да се приеме, че административният орган има право на избор дали мярката да се наложи по чл.171, т.1, б. е“ или по чл.171,т.1 ,б. "з", подб. "гг"от ЗДвП, то принципът по чл.6, ал.2 и 3 от АПК задължава това да стане в по-благоприятната за лицата хипотеза, която е тази по чл.171, т.1, б. е“ от ЗДвП. В конкретния случай това не е сторено.

Административният орган е отнел СУМПС на водача -жалбоподател, тъй като полицейският орган е установил, че управляваният от него автомобил е с прекратена служебно регистрация на 25.11.2025 г. по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, т.е. поради липса на задължителна застраховка ГО. По делото е представена застрахователна полица за заплатена ГО от собственика на автомобила от 27.02.2026 г., т.е. в първия работен ден, след като е издаден АУАН и в деня, когато е издадена оспорената ЗПАМ /27.02.2026 г./ Т.е. към момента на издаване на административния акт за налагане на принудителна административна мярка настъпването на неблагоприятните правни последици са били вече неутрализирани и защитимият обществен интерес - безопасност на движението, не е засегнат. Целите на ПАМ са постигнати и продължаването на ПАМ спрямо жалбоподателя придобива санкционен характер, какъвто не би следвало да има.

При това положение не е необходимо обсъждане на наведените в жалбата доводи, касаещи неуведомяването на собственика за прекратяването на регистрацията.

В обобщение на изложеното, оспорената заповед се явява незаконосъобразна на основание чл.146, т.4 и т.5 АПК и като такава следва да бъде отменена.

С оглед изхода на спора, разноски се дължат на жалбоподателя, които са своевременно заявени по представен списък и са в размер на 605,11 евро за адвокатско възнаграждение в размер на 600 евро, заплатено в брой съгласно договор за правна защита и съдействие /л.10 от делото/ и 5,11 евро разноски за внесена държавна такса.

От страна на ответника по делото е направено възражение за прекомерност на размера на претендираното адвокатско възнаграждение, което съдът намира за неоснователно. Разпоредбата на чл. 78 ал. 5 ГПК допуска редукция на размера само при мотивирано възражение, а в случая същото е изцяло бланкетно, не се посочват никакви конкретни доводи, които да налагат

редуциране размера на уговореното възнаграждение. За пълнота на изложеното следва да бъде посочено, че претендирания размер е близък до този посочен в разпоредбата на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, съгласно който „за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 1000 лв.“.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд София – град, III отделение, 60 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на А. А. Х., ЕГН: [ЕГН] Заповед № 26-4332-000953/27.02.2026г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с която е наложена принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „з“, подб. „г“ от ЗДвП - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/ да заплати на А. А. Х., ЕГН: [ЕГН] разноски по делото в размер на 605,11 евро /шестстотин и пет евро и единадесет цента/.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: